

PLANINSKI VESTNIK

Glasiló „Slovenskega planinskega društva“ v Ljubljani

Rokovnjaška kočá

Spisal Keber

Bila nas je velika družčina v mestni hiši v Bistriški dolini. Prejšnji dan smo napravili ob najlepšem vremenu, pa s praznimi nahrbtniki težavno in tudi nevarno partijo na Skuto. Fotograf g. Davorin Rovšek je pri tej priliki napravil več krasnih slik, kakor: Grintovec in Triglavsko skupino s Kokrskega sedla, Struco, Skuto in razgled proti Ojstrici s Podov. Veliki fotografski aparat ni bil menda poprej še nikdar v tej višini v Kamniških gorah. Ponos radi tega uspeha in upanje, da dobimo izvrstne slike lepega planinskega sveta v spomin na rajsko življenje v domačih gorah, sta bila lek za večdnevne bolečine v ramenih.

Počitek v zanimivi mestni spalnici in postrežba Bistriške kuharice Micke, ki vzorno skrbi za telesne potrebe Bistriških turistov, sta nas spravila v najboljšo voljo.

Ko smo si bili ogledali vse naravne krasote: izvirek, žagano peč, most iz žive skale in vodopad v Predoslju, smo imeli še dovolj časa, da pridemo do večera v Kamnik. Kaj naj si še ogledamo?

»Vse ste že oblezli, Rokovnjaške kočé pa gotovo še niste videli!« se je oglasila Micka, opazivši naše brezuspešno posvetovanje.

Dober svet je zlatega denarja vreden. Pripovedke o Rokovnjaški koči in rokovnjačih, res, kar nas je bilo Kamničanov, so bile vsakemu znane; vedeli smo vsi, da so pred nedavnim časom prebivali v Bistrici rokovnjači in tu imeli svoje kočé; saj pomni različne dogodke iz rokovnjaških časov vsaki starejši človek v Kamniškem okraju. Toda nobeden se v hipu ni tega domislil, in bili smo takoj vsi pripravljeni, da si ogledamo ta ostanek domače zgodovine, kateri je tudi v »Rokovnjačih« označen, tem bolj, ker je komaj pol ure od mestne kočé oddaljen.

»Sami je ne najdete; Bodljajeva Reza naj gre z vami, da vam pot pokaže, pa glejte, da se kdo na poti ne ubije,« je svetovala skrbna Micka.

Reza Bodljaj naprej, za njo ostala družba in zadaj nosač fotografskega aparata, tako smo se pomikali kmalu nato v breg za mestno hišo nad izvirkom. Breg, v katerega smo lezli, je začetek grebena, ležečega vzporedno z glavnim pogorjem od Brane do Škarij, in omejuje južno dolino Sedelšek z enako imenovanim hudournikom v dolini (nem. Freithofthal spec. karte). Pot je obraščena z redkim mešanim drevjem in je zelo prijetna, ker ni preveč strma. Kakih deset minut drži naravnost v breg ob ozkem, napol zaraščenem hudournem potočku, ob katerem raste poleg gričevnika mnogo »roženburca« (tako imenuje Micka najnovejši specifikum za differijo: »Rhodiola«) in zlatega jabolka (*Lilium bulbiferum* L., *L. Martagon*), katerega korenina je dobra, ako »lasje izpadajo«. Divje raste ta rastlina višje, ravno tako čemerika (*Veratrum album* L.); najbrže ju je hudournik zanesel v dolino. Prišli smo na vlažna tla, posuta z dračjem in

napol suhim listjem. Tak svet je jako priljubljeno bivališče gadom. In res, kmalu se mi je posrečilo ujeti lepega gada samca. Nato se je pot zavila okoli roba v dolino, in tu smo imeli težave z aparatom. Vprav na ovinku je nad potjo v skalo vsekana naravna votlina, kjer je bilo prvo rokovnjaško stražišče. Pot mimo te votline je pol koraka široka; morali smo lesti po vseh štirih, ker navpična skalnata stena moli tukaj črez pot, spodaj pa zija prepad. Aparat smo z velikimi težavami in smrtno nevarnostjo spravili črez to sotesko. Sedaj prenočujejo v tej jami srne in jeleni, kakor kažejo obilni sledovi. Turisti, ki hodijo na Kamniško sedlo — pot namreč drži po nasprotnem bregu na Jermanici — vidijo večkrat na tej strani divjačino.

Od »prve straže« pelje po kozji stezi pot v Sedelšek, kateri je zelo nagnjen in ima mnogo kataraktov; zato je dohod proti hudourniku popolnoma nemožen. Jermanki rob pada pod potom na Sedlo takoj navpično v Sedelšek, in pod to steno, po kateri se ne bi prišlo drugače kakor po vrvi, se nahaja »Nandetova koč« imenovana tako po rokovnjaškem »papežu« Nandetu.

Seveda je treba nekoliko domišljivosti, da si predstavljamo votlino v Jermansem robu kot koč. Koča obstoji iz dveh sob; večja, proti Bistrici, je ločena od manjše s steno, $\frac{1}{2}$ m debelo, v kateri se nahaja štirioglato okno; ogli so seveda dokaj nepravilni. V manjši sobi, pod oknom, stoji obširno ognjišče; na steni se pozna dim od rokovnjaške kuhe; to je bila kuhinja. Večja pa je bila pisarnica rokovnjaškega papeža. Sedaj manjka sprednje stene; tudi tlak je že ozek, ker se ga je mnogo udrlo v potok Sedelšek, ki teče kakih 6 metrov pod koč. Poprej je bila prednja stran zadelana z deskami. Pred kakimi 30 leti so se tu v varnem zavetju skrivali po več mesecev vojaški beguni, kajti ti kraji so bili neznani in nepristojni njih zasledovalcem.

Takih naravnih votlin se nahaja v Bistrici obilo, posebno znamenite pa so Mokriške radi mnogih okostij votlinskega medveda.

Svet okoli koč je tako strm, da nismo mogli postaviti aparata, čeprav smo jako naravno, ogrnjeni s konjskimi ogrinjačami in poleg velikega črnega lonca sedeč, imitirali živo podobo iz časov francoske vstaje. Ker smo se morali vrniti brez slike, smo si tem bolj vglobili v spomin ta divji romantiški predel raznih Bistriških čudes, izmed katerih bi dolina Sedelšek z rokovnjaško koč, ako bi bila pot zaznamenovana, poleg Predoslja gotovo zavzemala prvo mesto.

Poročilo

„Savinske podružnice“ o delovanju l. 1895.

»Savinska podružnica« je najnaporneje delovala l. 1894., da se je na široko ustanovila, dosegla pa je tudi l. 1895. več uspehov.

Preteklo društveno leto je bila glavna skrb odboru, da podružnico postavi na trdne noge, to je, da ji pridobi novih udov in raznih podpor, pa da vse dosedanje naprave ohrani in dobro vzdrži. Ta napor je bil tudi uspešen.

Z veseljem lahko naznanjamo, da se je število udov izdatno povišalo, namreč za 41. »Savinska podružnica« šteje sedaj 7 ustanovnikov, 88 pravih in 5 podpornih članov. Izmed novih ustanovnikov smo radostno pozdravili: g. dra. J. Serneca, deželnega poslanca in odvetnika v Celju, g. Norberta Zanierja, veleposestnika v Št. Pavlu, in slavno »Gornjesavinsko posojilnico« v Mozirju. Hvala jim!

Mnogo izdatnih podpor je prejela podružnica od raznih dobrotnikov, namreč: od slavnega okrajnega zastopa Gornjegrajskega 200 gld., od slavne štajerske

hranilnice 100 gld., od slavne posojilnice Celjske 50 gld. in Gornjegrajske 5 gld. Za ta velikodušna darila jim izreka odbor še enkrat najtoplejšo zahvalo. Da pa je podružnica prejela tudi od štajerske hranilnice izdatno podporo, ima najbolj zahvaliti g. dra. J. Frischaufa, ki je njen največji pokrovitelj, dobrotnik in prijatelj. Slava in čast mu!

S temi podporami in društvenino je bilo podružnici mogoče poplačati 420 gld. dolga, razen tega pa storiti še marsikaj koristnega, da njeno delovanje ni bilo pasivno.

Leta 1895. je uravnala podružnica pote na Ojstrico in v Turskem Žlebu ter napravila novo brv na potu nad slapom pod Rinko. Stare zaznamenovane pote je prebarvala na Ojstrici ter na Raduhi, na novo pa zaznamenovala še 6 potov. (Glej »Vestnik« l. 1895., str. 156. in 189.).

Ker je bil pot skozi Robánov Kot na Moličko Planino poškodovan in na mnogih krajih še nevaren, se je obrnila podružnica na akademično sekcijo Graško »D. u. Ö. A.-Va« s pozivom, naj dotični pot do dne 1. julija l. l. popravi, sicer ga bode podružnica sama. Nato je dobila odgovor, da je sekcija odstopila ta pot Celjski sekciji, ki ga popravi; to je ta tudi storila. S tem je vzela akademična sekcija slovo od naših domačih planin, v katerih je nameravala svoje bombastično razglašene posebne namene zvrševati. Ker se je Celjska sekcija mešala v področje »Savinske podružnice« v Turskem Žlebu, je poslala le ta protest na občni zbor »D. u. Ö. A.-Va« v Solnograd. Več o tem glej »Plan. Vestnik« str. 141. in 172.—173.

Mnogo opravila je imela podružnica še s Kocbekovo kočjo. Preteklo ne navadno hudo zimo je namreč vihar nanesel drobnega snega skozi raze v podstrešje, odtod pa je spomladi moča prilezla tudi v spodnjo sobo. Zato sta morala vodnika kočjo več dni prezračevati ter opravo sušiti. (»Plan. Vestnik« l. str. 92.). Na eni strani se je napravil oporen zid, streha znova zamašila z mahom, po slednemu pa pribila železna pločevina. Na ta način se je streha toliko popravila, da sneg ne bode najbrže nič več škodoval kočji. Tudi oprava se je izdatno pomnožila v kočji.

Ob sezoni je bila Kocbekova kočja preskrbljena tudi z živežem. V njej si dobil razne konzerve, čaj, kavo, vino, pivo, rum, konjak in slivovko, pri pastirju pa mleko. Nekaj časa je kočjo oskrboval vodnik Jurij Planinšek, pozneje pa pastir. Za kočjo so darovali g. Simon Kukec, pivovarnar v Žalcu, 100 steklenic piva, g. Fr. Roblek in g. J. Hausenbichler v Žalcu pa vsaki po 2 steklenici izbornih slivovke. Vsem blagim dobrotnikom se izreka najtoplejša zahvala.

Inventar v kočji se je zavaroval za 200 gld. Podružnični načelnik je kočjo trikrat nadzoroval ter našel vse v lepem redu. Obiskalo jo je 1895. l. 76 turistov, ki so plačali pristojbin 27 gld., za živež pa 30 gld. 58 kr.

Od knezoškofijskega oskrbnništva v Gornjem Gradcu je dobila podružnica dovoljenje, da sme rabiti grajščinsko lovsko kočjo na Raduhi. Vanjo je položila 2 žimnici, 4 odeje, najpotrebnejšo posodo in spominsko knjigo. Turiste, pohajajoče Raduho, pa opozarjamo, naj se na svojih izletih natančno drže lovskih in gozdarskih predpisov, kakor zahteva dotični lastnik. Za dobrovoljno prepustitev kočje se izreka premil. g. knezoškofu dru. Missiji in njegovemu oskrbniku v Gornjem Gradcu najprisrčnejša zahvala.

Od dne 22. do 30. jan. 1895. l. se je vršil v Gradcu tečaj za gorske vodnike, prirejen od »Ö. T.-Ca«. Graška Sekcija tega plan. društva je ponudila najprijaznejše, da vzprejme 5 vodnikov »Slov. plan. društva« brezplačno v tečaj. Udeležil se je tega tečaja vodnik Anton Pečovnik v Lučah, kateremu je dala podružnica za vožnjo posebno podporo, vse drugo pa je dobil v Gradcu od sekcije »Ö. T.-Ca«, katera bodi še enkrat na tej prijaznosti iskreno zahvaljena.

Minolo leto se je podružnici tudi posrečilo urediti vodništvo. Slavno c. kr. okrajno glavarstvo v Celju je potrdilo po preteku 1 leta novi, po podružnici izdelani cenovnik za gorske vodnike ter avtorizovalo nove vodnike, namreč: Alojza Lončarja in Franca Paherja v Mozirju, Jurja Planinška in Antona Pečovnika v Lučah ter Blaža Plaznika v Solčavi. Prvotno prošnjo podružnice oziroma osrednjega odbora »Slov. plan. društva« je zavrglo glavarstvo z odlokom, da mora vsaki vodnik sam prositi za avtorizovanje. Nato je doposlala podružnica vsem vodnikom kolkovano prošnjo, da so jo podpisali in vložili pri c. kr. okr. glavarstvu, katero je potem zares vse vodnike avtorizovalo. S tem je končno urejeno vse vodništvo po naših planinah.

Slavno c. kr. okr. glavarstvo je potrdilo tudi novi cenovnik za jed in pijačo v Kocbekovi koči.

Stalni odbor za pospeševanje prometa tujcev po avstrijskih planinskih deželah v Gradcu se je obrnil do podružnice, da bi sestavila kratek popis »Sav. planin« ter primernih letovišč. Podružnični načelnik je nato opisal »Savinske planine« ter Mozirje in Gornji Grad. Podružnica je tudi dala napraviti klišee o Mozirju, slavno uredništvo »Dom in Sveta« pa je prepustilo klišee o Gornjem Gradu, za kar mu izrekamo najtoplejšo zahvalo. — Isti odbor je poslal tudi več izvodov knjižice »Hotelordnung«, katero je odbor razdelil med gostiničarje. Nekateri so se že podvrgli dotičnemu redu, in to bode le njim samim v korist, ker se bodo brezplačno priporočali potujočemu občinstvu.

Osrednji odbor je pooblastil podružničnega načelnika, da si ogleda nadvojvode Ivana jamo v Hudi Luknji, ker je njen lastnik g. I. Vivod prosil podpore za napravo električne svečave. Vsled slabega gmotnega stanja in raznih nujnejših drugih del osrednji odbor za zdaj ni mogel uslišati dotične prošnje.

Podružnica je razpoložila spominske knjige pri nadvojvode Ivana jami v Hudi Luknji, v gostilnici g. I. Žmavca na Ljubnem in pri č. g. župniku v St. Joštu na Kozjaku. Nakupila je več gorskih palic, ki so v Lučah in v Kocbekovi koči hribolazcem na razpolaganje, dvema vodnikoma pa je priskrbela nova nahrbtnika.

Posebno skrb je imela podružnica do knjižnice, katero je popolnila z vsemi knjigami in spisi o Savinskih planinah. Osrednji odbor »Ö. T.-Ca« na Dunaju je posodil več dragocenih knjig, iz katerih so se prepisali vsi spisi o naših planinah. Tudi nove podobe domačih planin je kupila podružnica. Tako si je oskrbela vse slovstvo o Savinskih planinah ter poslej ne bode treba za knjižnico nobenih večjih stroškov. Knjižnica šteje sedaj 143 knjig in spisov, 25 zemljevidov, 25 panoram, 1 album slik, 173 fotografij in 1 šestilo za panorame. Za knjižnico so darovali: g. Miha Kos 4 ponatiske članka »Aus den Sannthaler Alpen«, g. Ivan Lipold 8 knjig »D. u. Ö. A.-Va«, g. stotnik Skočir 6 zemljevidov, g. Dragotin Hribar v Celju 9 knjig razne vsebine za knjižnico Kocbekove koče, ki šteje 16 knjig in spisov. Vsem darovateljem priskrbeno hvala!

Podružnica je ud »Ö. T.-Ca«, naročena pa je na »Mitttheilungen des D. u. Ö. A.-V«.

Leta 1895. je prejela podružnica 147 dopisov, odposlala jih 308 ter razposlala 58 letnih poročil. Odborove seje so bile dne 13. marcija, 9. maja in 31. decembra, občni zbor pa dne 25. avgusta v Žalcu (glej »Plan. Vestnik« str. 139.). Na občnem zboru je bil sprejet predlog, naj podružnica nabira poseben fond za zgradbo koče na Okrešlju (glej »poziv« v »Plan. Vestniku« str. 158.). Ta fond znaša zdaj 48.75 gld. Največ so darovali Mozirski strelci, namreč 30 gld. Vsem darovalcem se izreka priskrbeno zahvala!

Tudi na slovstvenem polju je podružnica nekaj storila. Načelnik je spisal za »Plan. Vestnik« več spisov, poročil in novic, v II. letnem poročilu životopis

častnega člana g. dra. J. Frischaufa, v »Öst. Touristen-Zeitung« je opisoval »Slov. plan. društvo« in priobčil članek »Belathal-Konj«.

Da bi se podkrepilo zanimanje za izlete, jih je priredila podružnica na Ojstrico, Goro Oljko, k Sv. Križu, na Vransko in k Sv. Joštu. Teh izletov se je udeležilo še povoljno število članov. Celodanski izleti pa se bodo v bodoče prirejali le na občno željo, a ne v praznike in nedeljo, razen ako bode prilika, da se izletniki skupno udeležijo službe božje.

Izleta »Slov. plan. društva« na Sv. Višarje sta se udeležila 2 člana, pri slovesni otvoritvi Vodnikove kočice na Velem Polju je zastopal podružnico njen načelnik.

Osrednjemu odboru »Slov. plan. društva« se ima podružnica še posebej iskreno zahvaliti, da ji je prepustil prispevek za »Plan. Vestnik« in izkupilo za »Vodnika« ter ji priskrbel napise in barvo.

Naposled je še poročati o delovanju »cestnega odbora Šavinske podružnice«, kateri si je namenil zgraditi cesto od Solčave do Logarjeve doline. — Meseca januarija l. 1895. je vložil ta odbor prošnjo na štajersko hranilnico radi podpore; na vlogo pa ni došel noben odgovor. Na enako prošnjo je odgovoril osrednji odbor »D. u. Ö. A.-Va« v Gradcu, da nima za to cesto nič denarja na razpolaganje. Meseca decembra l. 1895. je odpravil odbor obširno prošnjo na vis. deželni zbor, naj bi on zgradil cesto za znesek 5630 gld. Prošnja se je poslala tiskana tudi vsem drugim plan. društvom in vsem deželnim poslancem. Tej peticiji so se pridružile tudi občine Gornjegrajskega okraja, njega okrajni zastop, »Štaj. plan. društvo« in osrednji odbor »Ö. T.-Ca«. Deželni zbor jo je za zdaj rešil s tem, da je naročil deželnemu odboru, naj preišče stvar in o prihodnjem zborovanju poroča o njej.

„Planinskih piparjev“ izlet na Kum

Po daljšem razmotrovanju, kako bi porabili letošnja velikonočna praznika za kak večji izlet, smo se odločili »planinski piparji«, na velikonočni ponedeljek poleteti na Kum, najvišjo goro na Dolenjskem. Po dogovoru smo se sešli, privabivši s seboj še 2 člana »Slov. plan. društva«, imenovani praznik zjutraj točno ob 5. uri na južnem kolodvoru ter se peljali do Trbovelj. Čeprav je bilo vreme otožno, vendar smo upali, da se polagoma razvedri, a ta up nam je hitro splaval po vodi; kajti že na postaji Sava je pričel sneg naletavati. Izstopivši v Trbovljah, smo jeli ugibati, bi li ne bilo boljše, da ostnemo v dolini, ker je začelo prav hudo mestiti; toda hitro smo se odločili, da stopimo vsaj do Dobovca, tam pa sklenemo, kakor bode vreme kazalo. Po kolovozni poti, ki se začne že dobrih 10 minut od Trbovelj vzdigovati, in ki postaja polagoma vedno bolj strma, krenemo torej v hrib. Snežiti je ponehalo in že je bilo kazno, da prodre solnee oblake; čim više smo prišli, tem bolj smo upali, da se prevedri. V eni in četrti ure smo dospeli do D o b o v c a. Dobovec je lepa, 674 m visoko ležeča vas, ima lepo župno cerkev, v katero smo stopili in si jo ogledali in tudi šolo. V tem prijaznem selu smo se v čedni in prav dobri gostilnici blizu cerkve odpočili, se oskbeli z jedili in pijačo ter radostno pripravili za daljnjo pot, ker se je med tem zjasnilo. Ob četrti na deset smo odrinili po lepi poti, ki vodi do vasi Kamne (803 m) po ravnem, potem pa se kmalu začne vzpenjati proti vrhu na Kum. Vso pot od Trboveljske postaje do vrha je vzgledno zaznamenovalo »Slov. plan. društvo«. V višini 1000 m do vrha smo našli še star sneg; bil je na nekaterih krajih nad meter debel in trd, tako da se nam ni udiralo, ko smo po njem hodili. Po poldrugi uri hoda smo prišli na vrh Kuma. Kum je 1219 m visok.

znamenit zaradi krasnega razgleda in božje poti, na katero prihaja vsako leto na tisoče romarjev. Na vrhu sta 2 cerkvi; ena je posvečena sv. Neži, druga pa sv. Joštu. Žal, da nismo imeli nič razgleda, ker se je nebo zopet pooblačilo in so megle začele legati po dolinah. Gostilnice na Kumu ni; ena edina hiša, kjer stanuje cerkovnik, je zavetišče romarjem in hribolazcem. Tu smo se ustavili tudi mi, se okrepčali s pijačo in jedili, katera smo bili s seboj prinesli, ter se vpisali v spominsko knjigo »Slov. plan. društva«, katero hrani cerkovnik. Ob 12^{1/2} uri smo odšli po drugi poti, katero je tudi zaznamenovalo »Slov. plan. društvo«, mimo vasi Završje v Zagorje. Okolo 4. ure smo dospeli ob slabem vremenu v Zagorje. Tu smo se v znani gostilnici g. Medveda odpočili ter z večernim vlakom mešancem vrnili prav dobre volje navzlic temu, da nam je neugodno vreme pokazilo izlet, v belo Ljubljano.

Društvene vesti

† **Janez Hausenbichler**, član »Slov. plan. društva«, je umrl dne 11. t. m. Bil je veleposestnik v Žalcu, podpredsednik okrajnega zastopa Celjskega, ravnatelj Savinske posojilnice, nekdanji župan in sedanji občinski svetovalec Žalski, ustanovitelj in častni stotnik požarne brambe Žalske, načelnik dirkarskega društva v Žalcu, častni občan občin: Žalske, Velikopireške, Griške, Braslovške in okolice Celjske. Velikih zaslug si je pridobil o svojem času za hmeljarstvo po Savinski dolini. Štajerske Slovence je žadela z njegovo smrtjo nenadomestna izguba; kajti Hausenbichler je bil neumorno in vsestransko delaven, jeklen značaj, politični prvoboritelj, voditelj Savinskih Slovencev, neustrašen in nesebičen rodoljub, dobrotnik ubožcev in podpornik vsega dobrega in vsacega narodnega gibanja. Nedostaje nam prostora, da bi vsestransko in dostojno ocenili neminljive in ogromne zasluge pokojnikove. Tudi »Savinska podružnica« je izgubila z njim enega najodličnejših članov in blagega podpornika. L. 1894. se je udeležil izleta v Logarjevo dolino o priliki slovesne otvoritve Kocbekove koč. — Sijajni pogreb dne 12. t. m. je pokazal, kako priljubljen je bil rajni Hausenbichler. Nebrojna množica znancev in prijateljev iz celega Spodnjega Štajerja mu je izkazala zadnjo čast in poklonila okoli 35 vencev na krsto. Nagrobni govor je imel g. Dragotin Hribar iz Celja, ki je poudarjal velikanske zasluge plemenitega moža. Naj ga tudi člani »Slov. plan. društva« ohranijo v blagem spominu!

Soške podružnice člani: Grof Marenzi Miroslav, c. kr. okrajni glavar; Milovčič Josip, c. kr. dež. sod. svetnik; Cazafura Ljudevit, župan in posestnik; Devetak Josip, posestnik; Cumar Karol, c. kr. okrajni komisar; Dr. Triller Karol, odvetnik; Jeglič Andraž, c. kr. sodni pristav; Marušič Val., c. kr. davčni nadzornik; Fazan Rudolf, c. kr. geometer; Gabršček Oskar, veleposestnik; Devetak Anton, c. kr. poštar; Vrtovec Andrej, učitelj in posestnik; Zarli Josip, c. kr. sodni kancelist; Cazafura Jeronim, trgovec in veleposestnik; dr. Kotnik Ignacij, c. kr. notar; Koželj Drag., c. kr. poštni administrator; pl. Premierstein Josip, gostilničar; Kavčič Fran, c. kr. davčni pristav; dr. Luksić-Nizetić, c. kr. okrajni zdravnik (vsi v Tolminu); Kokole I., učitelj v Čadrgu pri Tolminu; Kovačič Ignacij, veleposestnik; Mikuš Anton, gostilničar; Gerželj Ivan, nadučitelj; Vuga Viktor, učitelj; Kovačič Feliks, cand. iur. (vsi pri sv. Luciji pri Tolminu); Franovich Karol, c. kr. sodni pristav; Križnič Anton, posestnik in trgovec; Gabrijelčič Anton, trgovec; Bavdaš Josip, trgovec (vsi v Kanalu);

Crnuta Martin, župan in posestnik v Logu pri Bolcu; Sornig Josip, posestnik v Cezsoči; Mlekuš Adolf Anton in Štravsgitl Anton, posestnika in trgovca v Bolcu; Vulc Ivan, posestnik in trgovec v Cezsoči; Sorč Alojzij, c. kr. poštar v Bolcu; Perinčič Karol, župnik v Soči pri Bolcu; Flap Andrej, c. kr. poštni administrator istotam.

Novi člani: Osrednjega društva: Depoli Jurij, Hanhart Aleksij, Jagodic Janko, fotograf, Omersa Viktor, gostilničar in posestnik, Tibilleti Ernest, trgovec z lesom (vsi v Kranju); Kuralt Fran, gostilničar in posestnik v Št. Jurju pri Kranju; Jak Slavoj, magistratni uradnik v Ljubljani; Sever Josip, stavbinski uradnik v Ljubljani; Roštan Ivan, učitelj na nemški šoli v Ljubljani.

Radovljiške podružnice: Verderber Josip, posestnik v Bledu; Kompare Val., davčni praktikant v Radovljici; Kržišnik Anton in Triplat Anton, posestnika na Breznici pri Lescah; Avsenek Janez in Janša Janez, posestnika v Begunjah; gospa Oman Ernestina, učiteljica v Begunjah; Simon Karol, učitelj v Lescah; gospa Wessner Dragica, gostilničarica v Lescah; gča. Drmota Ivana v Radovljici; Mrak Fran, črevljar v Radovljici; Fertin Ignacij, župnik v Beli Peči; Kačar Janez, župnik v Boh. Beli; Nagu Ivan, c. kr. poštni administrator na Javorniku.

Savinske podružnice: Kač Ivan, obč. tajnik v Žalcu; Veršec Franc, c. kr. notar v Sevnici; dr. Jurtela Fran, odvetnik v Šmarju pri Jelšah.

Sklad za Triglavsko kočo. VI. zbirka 141 gld. 50 kr. Darovali po p. n. gg.: Fr. Pavlin, inženier, 10 gld.; Ivan Mankoč, trgovec v Trstu, 6 gld.; Janez Medved, kooperator, 1 gld.; — (po nabiralcu g. H. Lindtnerju): Ivanka Jeglič in Božidar Vernik po 1 gld.; V. Camernik, Zv. Zor in R. Weibl po 50 kr.; — Leo Jelovšek 1 gld. 50 kr.; Purfelinski 50 kr. — Drugi prispevek bratov Čehov, nabrajan po slavnem »Klubu čeških turistov« v Pragi, 119 gld. Prispeli pa so p. n. gg.: prof. dr. K. Chodounský (honorar za dvoje predavanje na članskem shodu »Kluba čeških turistov«) 40 gld.; odbor »Kluba čeških turistov« v Plznji 10 gld.; odbora »Kluba čeških turistov« v Rokicanah in v Slanem po 5 gld.; Meščanska beseda v Pragi 10 gld.; omizje turistov v »Meščanski besedi« v Pragi 7 gld.; omizje mladeničev v »Meščanski besedi« v Pragi 6 gld.; Vrat. Pasovský, arhitekt in starosta »Kluba čeških turistov«, 5 gld.; K. Krčmař, lekarnik, 5 gld.; R. Valleský, A. Wurm in I. P. Skorkovský 6 gld.; K. Stüdl, vrhovni uradnik češke hranilnice v Pragi, 5 gld.; K. Vodrážka, mag. okr. nadzornik v Pragi, J. Vodrážka, revident mestne hranilnice v Pragi, Fr. Filip, ravnatelj cukrarnice in Jan Hrabák, c. kr. rudniški svetnik, po 2 gld.; V. Gaučova, učiteljica, Anton Kubišta, mag. okr. nadzornik v Pragi, Jan Padour, trgovec, Jaroslav Prokop, c. kr. nam. uradnik, Jos. Simla, prof., Ciril Horejce in K. K. z. D. C. po 1 gld.

Vsem p. n. darovalcem in darovalkam srčna zahvala!

Velikodušno darilo je prejela »Savinska podružnica« od g. H. Robleka, mag. farm. v Radovljici, namreč izborno zbrano in bogato založeno lekarnico v krasni skrinjici za Kocbekovo kočo. Za ta imenitni dar izreka podružnica veledušnemu darovalcu najiskrenejšo zahvalo.

Darila: »Savinski podružnici« je podaril g. dr. Josip Vrečko v Celju 3 krome. Za »Mozirsko kočo« je darovala »vesela družba« v Mozirju 6 kron. Za »Gornjegrajsko kočo« so darovali: gospa M. Kammerer na Dunaju 20 k, g. Jakob Božič 2 k 60 vin., g. Peter Ručigaj v Bočni 1 krono. Vsem blagim darovalcem bodi najtoplejša zahvala!

Književna darila: »Staj. plan. društvo« je za knjižnico »Sav. podružnice« podarilo 6 knjig, g. Dragotin Hribar v Celju pa II. zvezek spisov Pavline Pajkove za knjižnico »Kocbekove koče«. Oba zahalujemo najtopleje.

V spominsko knjigo pri Sv. Katarini (730 m) se je vpisalo l. 1895. 213 oseb, leta 1894. pa 514. Obilni sneg pa velikonočni potres sta bila pač kriva, da je imela prijazna Sv. Katarina lani toliko manj obiskovalcev.

Smarna Gora (671 m) ima med kranjskimi gorami vsako leto največ obiskovalcev. Lanjsko leto se jih je vpisalo v spominsko knjigo 1425, letos pa se je vpisalo do konca marcija že 454 oseb.

Iz Kamniških planin. Pri Sv. Primožu (845 m) se je vpisalo lanjsko leto v spominsko knjigo 142 oseb, l. 1894. pa 123. Večina jih je bilo le pri Sv. Primožu, ostali pa so šli tudi na Malo (1507 m) in Veliko planino (1550 m).

Po zimi na Triglavu. Meseca decembra l. 1895. je šel znani Šmereg s štirimi drugimi iz Mojstrane na Triglav. Ko pridejo na Mali Triglav, je bil zelo hud veter (»gorenjec«), ki je sneg le kosoma nosil. Vrli Mojstrančani niso mogli vzpričo viharja pokoncu stati in so se morali vrniti. Dne 26. marcija l. 1896. sta pa dospela na vrh Triglava dva pogumna delavca iz Radovine ter bila nekoliko časa v Aljaževem stalpu, ki je prav dobro prezimil in uspešno kljuboval vsem vremenskim neizgodam. Dva druga delavca pa sta ostala na Malem Triglavu, ker še nista ničesar zajutrkovala. Prej omenjena delavca sta bila prvič na Triglavu in brez vodnika. Gotovo še doslej ni bil nihče o tem času na Triglavu. Možno je torej sedaj tudi po zimi priti na Triglav, ako ni preveč snega, ker je po grebenu razpeta železna vrv. Letos je bilo vrhu Triglava okoli Aljaževega stolpa največ snega 1,30 m. Mnogokrat opazuje vč. g. Aljaž iz svojega stanovanja z daljnogledom Triglavski vrh. Zanimivo je gledati, kako ob jasnem vremenu vihar s snegom mete ob robih. Vidi se, kakor ob požaru, kadar veter brzo po strani meče dim, ali pa kadar prši voda iz brizgalnice.

Razne vesti

Nesreča na Raxalpe. Dne 8. m. m. so se zopet ponesrečili trije mladi Dunajski turisti: J. Pfanml, M. Schotik in Fr. Waniek na Raxalpe, kamor so šli brez vodnikov. Ta gora je jako razgledna, a tudi zelo nesrečna, kajti vsako leto pogubi nekaj turistov. Letošnjo prvo nezgodo je zakrivil hud vihar, ki je strašno razsajal dne 8. m. m. in nametel debelo plast snega po vsej Raxalpe. Snežni plazovi so zasuli vse tri mlade turiste. Z največjim naporom so jih pozneje našli mrtve člani in vodniki raznih planinskih društev, jih spravili v dolino in tamkaj slovesno pokopali.

